

[Finansministeren]

Vi kan jo så heldigvis tage nogle initiativer, fordi der er et råderum i dansk økonomi. Derfor er jeg sådan set enig med hr. Stavad, når han siger, at vi skal passe på, at vi ikke bliver pessimister, selv om der er mange problemer. Det er jeg faktisk enig i, og derfor er det måske også nyttigt at sætte problemerne ind i en sammenhæng.

Der er jo ingen tvivl om – det har præget åbningsdebatten, det har præget debatten i dag – at ledigheden er alt for stor, underskuddet på statsfinanserne er også for stort. Men der er jo behov for at se de to størrelser i et lidt større perspektiv, for selv om vi har problemer i vores økonomi nu, så er problemerne jo langt mindre end tidligere. Der er mange problemer, der er blevet løst. For selv om vi nu har et underskud på statsfinanserne på 4-5 pct. af bruttonationalproduktet, så er det jo under halvdelen af, hvad det var i starten af 1980'erne. Og selv om vi har et underskud på de samlede offentlige finanser på 2-3 pct. af bruttonationalproduktet, så er vi altså et af de lande i hele OECD-området, som har mindst offentligt underskud. I øvrigt er det også væsentlig mindre, end det var i begyndelsen af 1980'erne. Da var det tre gange så stort, nemlig 9 pct. af bruttonationalproduktet.

Ledigheden er det store problem. Ledigheden er alt for høj. Men i modsætning til de andre ting adskiller dette problem sig ikke fra begyndelsen af 1980'erne, hvor ledigheden var 10,5 pct. af arbejdsstyrken. Men her er det, man også skal se på den anden side af ledigheden, nemlig beskæftigelsen.

Jeg står her med en sammenligning fra »Employment in Europe 92«, som altså just er udgivet, hvor man sammenligner beskæftigelsesandel i forhold til befolkningen mellem 15 og 64 år i alle EF-landene i 1985 og i 1990. Og hvor man i Belgien har en beskæftigelsesandel på 54,7, Tyskland 67,1, Grækenland 56,6, Spanien 49,6, Frankrig 61,2, Irland 53,5, Italien 54,9, Luxembourg 59,6, Holland 61,4, Portugal 68,6 og Storbritannien 72,4, dér topper Danmark listen, og vi overhaler Storbritannien, der er nr. 2, markant.

Vi har en beskæftigelsesandel på 77,1, og det er en stigning fra 1985, hvor beskæftigelsesandelen i Danmark var på 75,6. I flere af de andre lande er beskæftigelsesandelen faldet i perioden; i Danmark er den steget, og vi har altså

væsentlig flere af de voksne erhvervsaktive i arbejde, i job, i beskæftigelse, end man har i mange andre lande. Derfor vil det selvfølgelig også være sådan, at i det øjeblik vi får noget mere vækst i økonomien, vil vi kunne reducere arbejdsløsheden, hvor de andre lande typisk vil være i den situation, at de vil få en stor tilgang til arbejdsstyrken, fordi der er mange, der venter på at komme ud på arbejdsmarkedet.

Jeg siger det ikke for at undervurdere problemet med arbejdsløsheden – det kan ikke undervurderes – men jeg siger det for at understøtte hr. Stavads synspunkt om, at vi også skal passe på, vi ikke bliver for pessimistiske.

Men det er altså bl.a. for at øge beskæftigelsen og reducere arbejdsløsheden, det er for at bruge det råderum, vi har på betalingsbalancen til aktiviteter, at vi i åbningstalen lagde en samlet helhed frem, som vi nu forhandler med Folketingets partier. Det drejer sig om rammerne for finansloven for 1993, det drejer sig om beskæftigelsesinitiativer, det drejer sig om en ny og bedre aktiveringsindsats, og så drejer det sig om en dagpengefinansieringsreform med tilhørende skattekompensation og en lille supplerende skattelettelse.

Vi satser på, vi håber på, vi arbejder for, at vi kan blive enige med et bredt flertal om alle fire dele. Vi håber, der er vilje i Folketinget til at nå det resultat, og vi håber, der er vilje til at nå det hurtigt.

Hvad er det så, vort udgangspunkt drejer sig om, når det er finansloven kombineret med åbningstalen? Ja, det drejer sig jo altså om en finanspolitik, som i umiddelbar budgetvirkning er 6,2 mia. kr. lempeligere end finanslovsforslaget og 2 mia. kr. lempeligere end finanspolitikken i 1992.

Så kan man spørge: Hvorfor bruger man ikke betalingsbalanceråderummet noget mere? Men det kan man jo ikke, fordi underskuddet på statsbudgettet begrænser dette råderum; det er jo den økonomiske balancegang, hr. Duetoft talte om. Det er også grunden til, at vi har lavet en sammensætning af vores lempelse i finanspolitikken – det fremgår af elementerne i regeringens forslag – der godt nok har en umiddelbar budgetvirkning på 6,2 mia. kr., men som faktisk i kraft af den måde, den er komponeret sammen på, fører til, at vores DAU-underskud på de ca. 40 mia. kr. ikke forværrer af vore forslag, men tværtimod forbed-